

Khan Tengri 7010m: A Mount Coach Odyssey...

Dinsdag 22 juli 2008

Een vlotte start in Zaventem betekent het begin van onze expeditie naar Khan Tengri. Het moet gezegd, de vliegtuigen van Aeroflot vallen beter mee dan verwacht. Na 12u reizen, komen we aan in Kirgistan. In tegenstelling tot wat gedacht is het daar broeierig heet en, meer in lijn met onze verwachtingen, duikt hier ook het eerste expeditieprobleem op. Ak-sai, onze organisatie, is er niet in geslaagd om onze cargo vrij te krijgen bij de Kirgische douane. Deze blijkt immers op naam te staan van iemand die momenteel in Tadjikistan zit... Nu is Tadjikistan voor ons zo'n land waarnaar je verbannen kan worden om nooit meer terug te keren. Maar zelfs vanuit Kirgistan is het geen optie om deze vrouw zomaar eventjes te pakken te krijgen.

Gelukkig blijkt de dag erna alles in orde. Volgens mij hebben Ak-sai en de douanier elkaar terloops de hand gereikt, niet zoals Jezus het bedoelde, maar met een stevige hoop geld ertussen. Nu is het echter de chauffeur van de minibus die ons naar de 400km verderop gelegen helihaven moet brengen, die ongerust naar al onze bagage kijkt.

"It's ok?" vraagt Sanne met een stevige grijns.

"Yes, yes, will work..." is het antwoord van de bezorgde man.

En ok, toegeven, zelden zo'n volgestampte minibus gezien. Maar "Will work!" en al bij al geraken we redelijk comfortabel in Karkara. Hoewel comfortabel misschien niet echt past bij een 10u durende rit, gedeeltelijk over onverharde wegen met diepe kuilen.

De volgende ochtend worden we nog voor de wekker kan aflopen ruw gewekt door iemand die hard aan de tent schudt en "Davai Davai!" schreeuwt. Blijkbaar wil de helikopter al binnen een uur opstijgen om het slechte weer voor te zijn. Dit lukt echter niet en we zullen tot 4u 's namiddags moeten wachten alvorens op te stijgen. Onze heli is een oude Russische legerhelikopter. En voor de rest lijkt het wel wat op een ritje in Walibi, alleen iets minder comfortabel, maar wat een uitzicht! Na zo'n 45min vliegen doemt eindelijk ons expeditiedoel op, Khan Tengri...

Eerst hult hij zich nog in wolken, maar wanneer we de top zien liggen worden zijn dimensies ons pas echt duidelijk. Vergeet alles wat je al in de Alpen gezien hebt, dit zijn echt grote bergen. En als de wolken eenmaal openbreken en we zijn indrukwekkende noordwand kunnen aanschouwen, beseffen we het pas echt. Dit zijn heel andere proporties, maar wat een schoonheid! De daarop volgende dagen, die we als acclimatisatie gebruiken, sijpelt het langzaam door. Het basiskamp, met lekker eten en stevige tenten, is nog beter dan verwacht. Khan Tengri daarentegen zal nog véél harder worden dan verwacht!

Zeker als je weet dat er de voorbije anderhalve maand maar 4 klimmers de top bereikt hebben. We zullen allemaal erg diep moeten gaan als we de 'Heerser van de wereld' willen overwinnen.

Zondag 27 Juli 2008

Vandaag zijn we met een team wat spullen en een tent gaan droppen in kamp 1. Dat ging tegen alle verwachtingen in redelijk vlotjes, gezien we allemaal toch wat leden aan hoogteziekteverschijnselen. Een ander team is ondertussen de vallei gaan verkennen waar onze acclimatisatietop ligt. Pic Kazachstan 5750m. De instijg begint met zo'n 10km gletsjer onderbroken door verspringen over, door het gletsjerwater uitgesleten, canyons. De sprongen variëren in moeilijkheidsgraad bepaald door de afstand en diepte, snelheid van het water en gladheid van de overkant.

Anderhalf uur later staan we onderaan de puinhelling die, via een steilere sneeuw/ijs passage, naar kamp 1 leidt. Voor zover dat kan met puinhellingen ziet het er een makkie uit. Maar zoals reeds vermeld vallen de proporties hier echt tegen. Pas 4u later staan we, na veel afzien, op het plateau waar we ons kamp zullen installeren. Tot overmaat van ramp moet dit in sneltempo gebeuren vermits de wind rond ons giert en sneeuwvlokken vooruit jaagt.

4u 's nachts. Echt fris en monter voelen we ons niet hier op 4750m. Alvorens we de graat naar de top van Pic Kazachstan bereiken moeten we eerst nog enkele kilometers over de gletsjer. De diepe sneeuw, het weinige eten en drinken en de koude maken dat ik al uitgeput ben als we nog maar aan het begin van de graat staan. Nog 1000Hm te gaan! Ik start samen met Joris en An H, de rest komt achter. Joris moet stevig steil sporen en dat is hem duidelijk aan te zien hier op 5000m. Al moet ik niet veel zeggen natuurlijk, ik ben niet aan het sporen en toch is het afzien. Het is al véél beschreven, maar ik kan het niet anders verwoorden. De hoogte maakt gewoon dat je longen om lucht schreeuwen en dat je hart uit je borstkas lijkt te kloppen. Het laatste kan je nog negeren door naar je mp3-speler te luisteren, het eerste kan je alleen proberen te verhelpen door enorm te hijgen en je longen vol lucht te zuigen. Maar het is dweilen met de kraan open... 10-20 stappen en dan moet je over je pikkel leunen en van dichtbij de consistentie van de sneeuw bestuderen terwijl je hopelijk genoeg recupereert om nog een 20 stappen te kunnen doen.

Wat Hm hoger (5300m) wordt de sneeuw te diep en de condities, of misschien gewoon onze condities, te slecht en moeten we terugkeren.

Vandaag zijn we begonnen met het uitrusten van kamp 2 op Khan Tengri. Na véél palaveren en discussiëren zijn we het eens geraakt over een logistieke strategie om het kamp in één keer uit te rusten. Dat betekent dat al het eten daar moet geraken zodat we met 8 personen vier dagen kunnen leven in kamp 2 en drie dagen in de ijsgrotten van kamp 3. Concreet betekent dit dat 1 team van drie personen een tent, schop en al het eten voor kamp 2 meeneemt. Zij

zullen via kamp 1, dat al eerder bevoorrad is, naar kamp 2 trekken om daar alles achter te laten en dezelfde dag nog terug af te dalen. Een 2de team zal hetzelfde doen, met al de fuel, een tent en de kookvuren, maar met 1 dag vertraging. Een 3de team zal die dag in één ruk naar kamp 2 doorstoten met een tent en al het eten voor kamp 3.

Persoonlijk voelde ik wel wat onzekerheid over de klim naar kamp 2. Ik was al eerder in kamp 1 geraakt, dus ik wist wat me te wachten stond. Maar kamp 2? Dat was nog eens 1000Hm hoger en er zaten enkele steile rots- en ijs passages in. Dit alles op een hoogte tussen de 4500-5500m met een zware rugzak, na de afknapper op Pic Kazachstan op 5300m hoogte. Ja, het knaagde wel een beetje...(Topotijd voor de klim van Kamp 1-kamp 2: Tussen de 5-10u)

Gisteren hebben we, als team 2, na 1.40u kamp 1 bereikt. Onder de wolken en met een sporadische sneeuw bui hebben we snel iets gegeten, water gekookt en zijn dan onze tent in gekropen. Nu, om 5u 's nachts proberen we tevergeefs ons lichaam aan te sporen zoveel mogelijk te eten om voldoende energie te hebben om kamp 2 te bereiken. Tevergeefs zei ik, en dus kruipen we snel uit onze slaapzak en gaan we op weg naar kamp 2. Twee uur later staan we, tegen alle verwachtingen in, al aan het steile rotsbastion dat na 2/3 de weg naar kamp 2 verspert. Zo'n 30min later hebben we dan eindelijk zicht op het plateau waar we moeten zijn. 200Hm, die steeds steiler worden en eindigen in een verticale mixte passage, scheidden ons nog.

Doordat het vorige team hier al voorbij kwam weten we dat het erg lastig is. "Een pikkertje" waren hun woorden... Maar ik voel me vandaag echt sterk, de hoogte heeft nog niet echt vat op me, en dus zeg ik via de walkie talkie, overmoedig, tegen Sanne dat ik het wel in 30min zal klaren. Christophe geeft me nog de goede raad mee het kalm aan te doen, maar zijn woorden vervliegen in de wind, terwijl een zekere koppigheid over me neerdaalt... Jammer genoeg kan koppigheid de hoogte en je fysieke grenzen maar voor een klein deel compenseren en merk ik dat ik steeds vaker moet stilstaan om terug naar lucht te happen. De weg lijkt eindeloos op deze manier en elke keer dat ik opkijk wordt het steiler en steiler. De keren dat ik om een roltrap wens, smeeek, worden ontelbaar.

Wanneer ik dan nog van benedenuit via de radio "aangemoedigd" word: "Hey Koen, je bent precies aan het stilvallen!" roep ik al mijn reserves bijeen en ga zo snel mogelijk door. 50m...30m...20m...15m...7m...0m... Nog even op adem komen zodat ik niet zit te hijgen in de walkie talkie. Niet omdat ze me anders moeilijk verstaan, maar ik wil niet laten blijken dat ik moe ben. En dan laat ik weten dat ik er ben. 40min, niet slecht!

Daarna strompel ik geïmponeerd de laatste meters van het plateau op. Er staan zo'n 15 tenten ingegraven omringd door sneeuwmuren en doorsneden met kleine paadjes. Later zullen we onze tent er ook nog bijzetten, wat toch een hele klus is op deze hoogte. Vooral het gebukt staan valt me erg zwaar. Maar

voorlopig plof ik neer op mijn rugzak en begin water te koken zodat we Iraanse kippensoep kunnen eten en wat bekomen alvorens weer naar beneden te vertrekken. De volgende keer dat ik hier ben zal het zijn om de top van Khan Tengri te halen?! Ik kan amper wachten...

Dinsdag 5 Augustus 2008

De instijg naar kamp 1 valt me véél zwaarder dan de eerste en tweede keer. Deze nacht was er heel wat sneeuw gevallen en sindsdien zijn er een tiental Koreanen over het spoor naar beneden gekomen. Dat betekent dat alle stijgtreden omgevormd zijn tot diep uitgesneden daalsporen. Allemaal plezant als je benen van 1,30m hebt, maar anders ben je gedwongen om telkens je wandelstokken hoog voor je te plaatsen en er dan met een zwier over te leunen om zo de volgende trede te kunnen nemen, erg vermoeiend!

Na een rustige nacht in kamp 1 beginnen we dan voor de 2de maal aan de helse klim naar kamp 2. Vooral voor Yannick en An L zal dit een erg zware dag worden. Zij zullen erg diep moeten gaan en op karakter 8u later kamp 2 bereiken. Ter vergelijking, vorige keer haalden zij het in 5.30u. Zelf heb ik een rustige dag met Christophe. We willen met een minimum aan energieverlies kamp 2 bereiken. Doch, terwijl we met elkaar aan het discussiëren zijn over ons "gebrek aan" competitiegeest, zien we dat 2 mannen ons langzaam aan het inhalen zijn. Een tandje bijsteken dan maar! Als we later even pauzeren voegen ze zich toch bij ons. Het zijn 2 gidsen die touwen op de berg installeren. Ze vertellen ons ook dat we best niet meer op de blauwe touwen vertrouwen. Die zijn ondertussen 4jaar oud en gisteren is er tijdens het rappellen een touw geknapt. Iets om toch even bij stil te staan. Het is en blijft een woeste berg, ondanks de touwen die er hangen...

Als we aankomen in Kamp 2 is dit al een gezellige plaats geworden! We hebben een volledige eetput gevonden waarin we stoeltjes uitgraven. De andere teams kijken jaloers naar ons onderonsje, terwijl zij de dag in hun benauwde tent moeten doorbrengen. En omdat we 3 dagen doorbrengen in kamp 2, deels ter acclimatisatie, deels door slecht weer, worden die jaloerse blikken steeds talrijker!

Zaterdag 9 Augustus 2008

Chapaiev 6100m is ons doel vandaag. Voor velen is het de eerst 6000-der die ze zullen beklimmen en...met geen weg meer terug, ook de echte start van onze push naar de top! De zware rugzak en verticale rotsklimmen maken Chapaiev nog zwaarder dan de klim van kamp 1 naar kamp 2. Gelukkig hebben we wel gegokt om geen tenten mee te sleuren en hopen we in kamp 3 in de ijsgrotten te kunnen overnachten. Gegokt en...?? Dat zien we daar wel! Na nog een uur te sterven op de laatste 100Hm bereiken we met zijn vieren de top. Zowel de rugzak als wij ploffen neer in de sneeuw en het is nog wachten op Yannick.

Even later komt ook hij over de top aanzwijmelen en er zijn toch lichte verschijnselen van de ijle hoogten bij hem te merken. Hij loopt te mompelen over zijn hondje froefroe dat hij met slaappillen heeft moeten verdoven omdat het hem ophield door overal te plassen en kakken. Gelukkig is het eerder een teken van een goede conditie als van de ijle hoogte... An L moest terugkeren door technische problemen. We vrezen dat dit het einde van haar toppoging zal zijn.

Gegokt en...gewonnen! In kamp 3 moeten we enkel de ingang vrijshoppen om 2 mooie ijsgrotten te bezitten. De drie kleintjes (Joris, An H en Koen) zitten in een ruime grot waar recht zitten een genot is en rechtstaan een beetje rugpijn oplevert. De vier grote mannen (Sanne, Christophe, Sam en Yannick) zitten in een andere grot waar liggen bijna een genot is en "rechtzitten" gegarandeerd rugpijn oplevert. De overschrijding van Chapaiev heeft toch zijn tol geëist en we duiken dan ook al vroeg onze slaapzak in. We spreken af om de wekker om 3u 's nachts te zetten en dan te oordelen over het weer.

"Opstaan! Opstaan! Stralend weer!"

Om 3.15u worden we ruw gewekt door Sanne die zijn hoofd in onze grot steekt. Blijkbaar waren we door onze wekker heen geslapen. In 7 haasten uit de slaapzak dus en om 4u zijn we eindelijk op weg, de grote dag!

Onze Odyssee naar de top...

Zondag 10 augustus 2008

Vanaf hier kan ik alleen mijn persoonlijke verhaal vertellen daar deze dag door iedereen erg anders beleefd is. Sanne en Joris hebben een superdag en zullen als eerste de top bereiken. An H, Christophe, Yannick en ik zitten goed en Sam heeft in het begin van de klim wat last van onderkoeling. Zelfs zijn dikke Marmot donsvest kan niet verhinderen dat hij lijkleek ziet en blauwe lippen heeft. De gedachte komt bij me op dat ik elke stap die ik omhoog zet ook nog naar beneden zal moeten doen. Daarbovenop moet je naast het klimmen ook aandacht hebben voor de conditie van je lichaam. Het gaat voortdurend heen en weer tussen 'warme vingers-koude tenen' en 'koude vingers-warme tenen'. Zelfs ik, voorstander van het leren verdragen van kou, besluit om mijn dikke donsvest aan te trekken in de hoop het wat warm te krijgen. In de Alpen is het enkel diep in de nacht zo koud, maar hier aan de noordkant van Khan Tengri, zullen we tot 11u moeten wachten voor een sprankeltje zon waar we ons aan kunnen verwarmen. Maar de wil om bovenop Khan Tengri te staan is zo groot, dit wil ik echt! En dus ga ik, samen met An H, gestaag door, steeds dichterbij de top...

De 1ste 600Hm bestaan uit een rotsgraat met enkele steile passages die beklommen moeten worden. Eens deze graat beklommen is maak je een kleine traverse naar een steil sneeuwcouloir van 400Hm. De sneeuw is hier diep en

het is lastig vooruitkomen, zeker omdat de hoogte hier z'n tol eist. Boven blinkt de zon en na al het kou lijden is dat een goede motivator. Bovendien heb ik de hoop dat de top nu echt dichtbij is. Ik weet nu bijna zeker dat we het zullen halen en een beetje euforie sijpelt binnen.

Hello euforie, bye bye euforie.

Als ik met An H uit het couloir kom zien we dat de top nog erg ver weg is en dat het een steile sneeuwgraat van 200Hm is die ons tot daar moet brengen. De vermoeidheid, de hoogte en de zwaartekracht werken nu broederlijk samen om ons van de top weg te houden. Ik kan nu echt niet meer dan 10 stappen zetten alvorens minutenlang te pauzeren. An H loopt zo'n 10m voor me uit maar inhalen zit er niet in. Waar blijft die top toch?!?

13.06u

Eindelijk! Boven op Khan Tengri! Daar waar ik al een jaar lang wil zijn! En toch, geen euforie, misschien wel een beetje triomf, maar vooral véél vermoeidheid en wat misselijkheid. Één voor één komt iedereen aangestrompeld op de top en nemen we de foto's voor de sponsor aan het monument op 6995m. Dan strompelen we nog even door en staan we op 7010m...Khan Tengri! Zalig!

En dan, the long way home. Khan Tengri bewijst dat je op de top slechts halfweg bent. We komen in dezelfde volgorde als op de top terug aan in de ijsgrotten van kamp 3. Van Sanne rond 5.30u tot respectievelijk Joris om 6.15u, An H en ik om 19u, Christophe en Sam rond 20.30u en tenslotte Yannick. Maar allemaal halen we het, en nu, met onze blote voeten in het zachte gras, kunnen we eindelijk zeggen:

“We beklommen Khan Tengri 7010m! Leve Mount Coach!”

Dinsdag 12 Augustus 2008

Zonet zijn we terug in Karkara geland met de helikopter. Groen gras, temperaturen die geen donsvest vereisen, nieuwe gezichten en een matchke voetbal Kazachstan-België (2-5). Exact 24u geleden kwamen we naar beneden gestrompeld van Khan Tengri. Een zoveelste staaltje van de Kazachse efficiëntie dat we hier zo snel al zijn. Al hebben we de voorbije dagen niet echt moeten onderdoen...

Het Mount Coach Team

www.khantengri.be

Met oneindig veel dank aan onze sponsors zonder wie deze expeditie nooit had kunnen doorgaan: Portrait Studios, De Vlaamse Gemeenschap, Kores, Marmot en alle anderen!